

AGUS Y LOS MONSTRUOS

7a
EDICIÓN

¡ILLEGA
EL
SR.
FLAT!

JAUME COPONS &
LILIANA FORTUNY

COMBEL

**QUIN DIA,
AQUELL DIA!**

–O t’endreces l’habitació o qualsevol dia et llenço tot el que hi tens escampat! –vaig sentir que cridava la mare.

No feia ni cinc minuts que m’havia llevat i la mare ja hi tornava, amb la seva famosa cançó «Endreça’t l’habitació». Jo me l’escoltava des de la cuina, mentre m’acabava la llet de l’esmorzar, i vaig somriure perquè se’m va acudir la millor resposta que li podia donar:

–Mare, si vols me l’endrego ara! –vaig saltar.

No va dir res, és clar: tots dos sabíem que era l’hora d’anar cap a l’escola.

–Me l’endregaré quan torni de l’escola –li vaig assegurar quan vaig sentir que remugava.

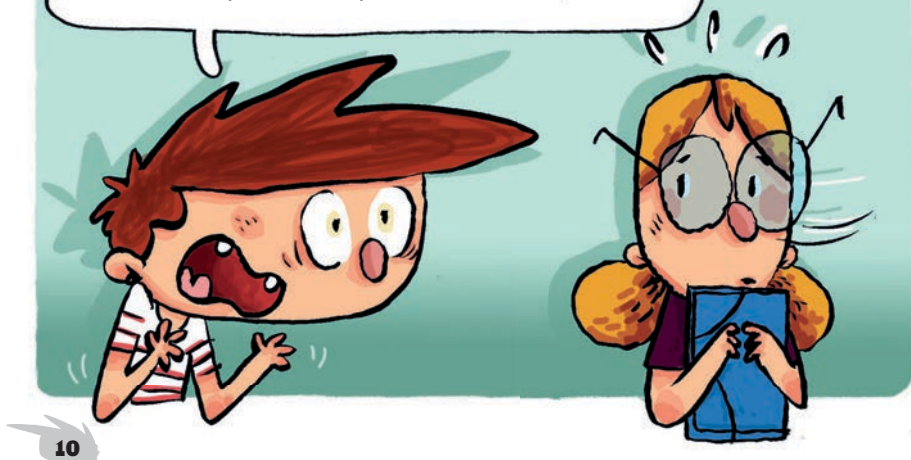
La veritat és que aquella mania de la mare de fer-me endreçar l'habitació no tenia cap explicació, perquè, de fet, la meva habitació tampoc no estava tan desendreçada com ella deia. O, si més no, a mi no m'ho semblava.

Aquell dia havia començat a crits i no va continuar gaire millor. No feia ni cinc minuts que havia arribat a l'escola, quan em vaig adonar que tots els meus companys de classe anaven amunt i avall amb unes carpetes de color blau.

Sí, molt bé, però m'expliques de què va o no?

Finalment, la Lúdia em va explicar que la nostra mestra havia demanat que li lliuréssim totes les redaccions que havíem fet aquell trimestre. Però... quan ho havia dit? I jo per què no ho sabia? Sempre em passen coses d'aquestes. I a la Lúdia, que sempre ho feia tot bé i quan tocava, semblava que li agradés veure'm perdut.

Però que no t'ho vas apuntar a l'agenda?

És que... vaig perdre l'agenda al principi del curs!

I COM SE SUPOSA QUE HAVIA DE SABER QUE TENÍEM UN CALENDARI?!

Però, Agus, si ho tenim apuntat al calendari de la classe!

He de dir que el pitjor de la Lídia no és que fos tan repel·lent i que li agradés que als altres, i en especial a mi, les coses no ens anessin bé. El pitjor de tot és que érem veïns, i no només vivíem al mateix edifici, també vivíem al mateix replà! Això era terrible, perquè cada vegada que la Lídia es trobava la meua mare li explicava les coses que jo no havia fet i havia de fer o les coses que havia fet i no hauria d'haver fet.

Quin dia! De primer la mare amb la seva cançoneta d'endregar-se l'habitació, i després, les redaccions i la Lídia. Però la cosa no s'havia acabat encara! Per acabar-ho d'adobar, dos minuts més tard l'Emma, la bibliotecària de l'escola, es va presentar a la nostra classe, i abans que obrís la boca jo ja sabia que em venia a buscar a mi.

El dia abans havia estat jugant a fet i amagar durant l'hora del pati i em vaig ficar a la biblioteca. Quan em van venir a buscar els meus companys, vaig sortir corrent perquè no em veiessin i, sense voler, vaig fer caure uns quants llibres a terra. Vaig pensar que ja els aniria a recollir més tard, però me'n vaig oblidar.

Sí, tal com ja em temia, l'Emma em va fer anar a la biblioteca amb ella. Em va estranyar molt veure-ho tot endreçat. Jo em pensava que m'hi havia fet anar per recollir els llibres, però la seva ment perversa havia pensat un càstig molt pitjor.

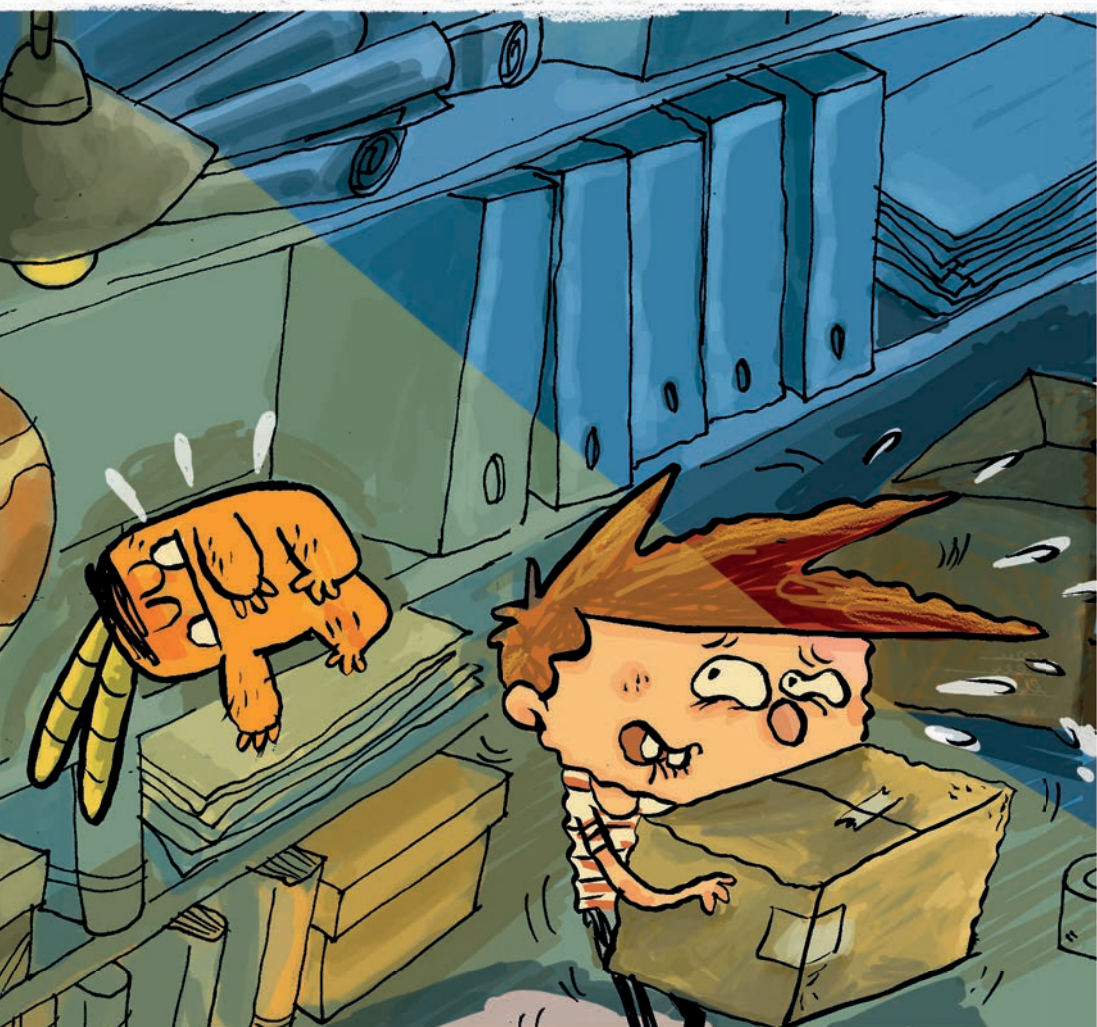

Què preferies, Agus, que t'arrenqués les orelles i me les mengés fregides? Això és el que faré el dia que tornis a deixar tot de llibres escampats pel terra de la biblioteca!

Vist així, quasi prefereixo omplir caixes de llibres!

La meva feina consistia a posar tot de llibres dins d'unes caixes de cartró. I després havia de deixar les caixes ordenades i apilades al costat de la porta. Realment, em va semblar molt injust!

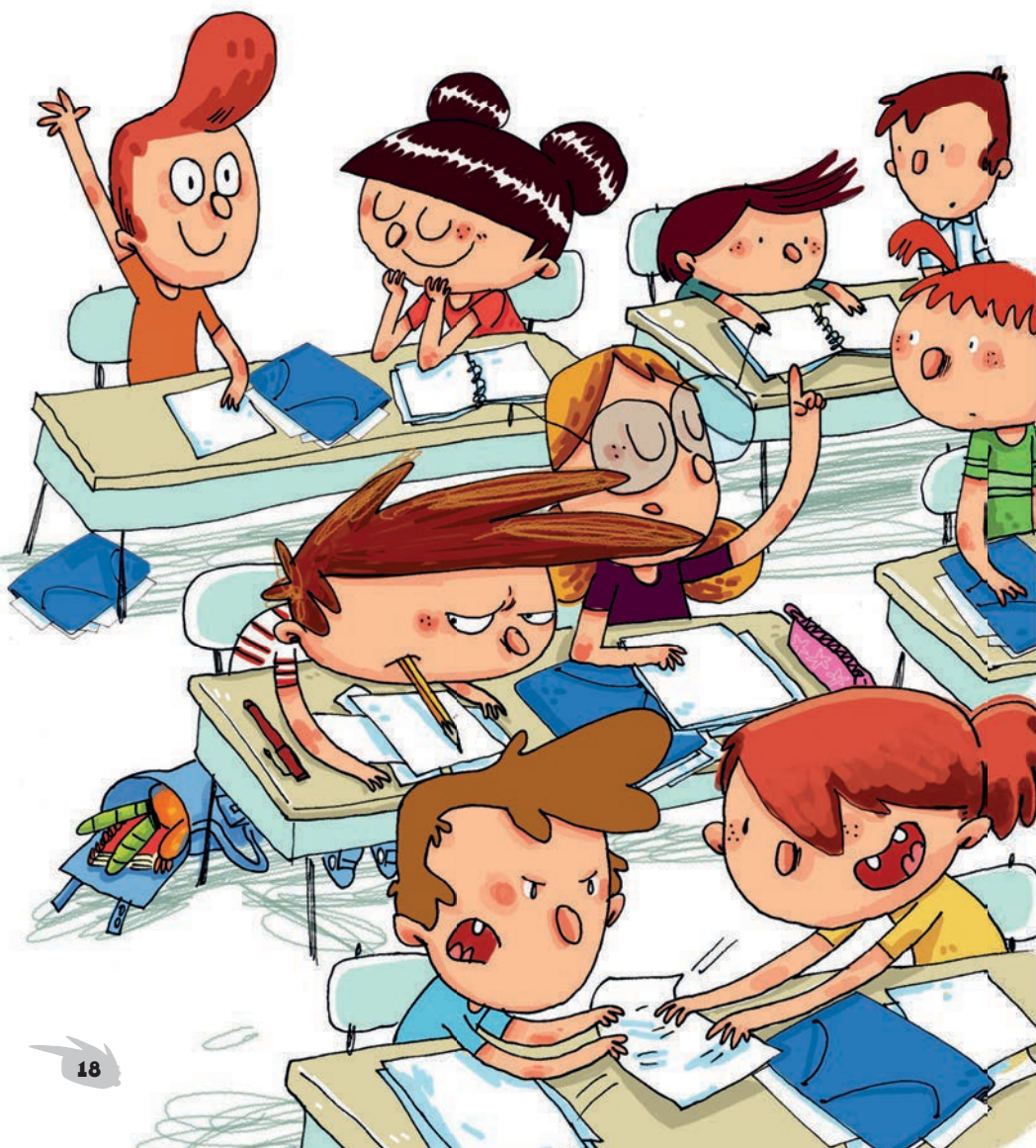
Vaig estar treballant una bona estona al magatzem. Sabeu el que pot arribar a pesar una caixa de cartró plena de llibres? I no en va ser una, no. Van ser-ne dues, tres, quatre, cinc... I quan ja n'havia omplert sis el vaig veure. Era un nino de color taronjós, no gaire gran. Estava tot empolsegat, però em va fer gràcia. Tenia la boca i els ulls grossos. Segons com, de quatre potes potser hauria passat per un gos o un gat, però tal com estava posat semblava més aviat un petit ieti divertit o... o un monstre.

Una bona estona més tard, quan vaig tenir totes les caixes api-
lades, vaig cridar l'Emma, que, tot s'ha de dir, va estar molt con-
tenta de la meua feina, i li vaig preguntar de qui era aquell ninot
de color carabassa.

Al cap de cinc minuts ja tornava a ser a la meua classe, però vaig haver d'esperar que tots els altres tornessin del pati. Vaig aprofitar per deixar el ninot dins la meua bossa, perquè no volia que els altres comencessin a riure i a preguntar-me què hi feia, jo, amb aquell peluix.

Estava content perquè era divendres i m'esperaven dos dies de tranquil·litat. Em pensava que les desgràcies ja s'havien acabat, però m'equivocava. A l'hora de marxar, just quan era a la porta de l'aula, la mestra em va aturar.

Agus, vull que em portis
la carpeta diumenge,
just abans que comenci
la festa de l'escola!

Festa?
Quina festa?

No me'n recordava! Aquell cap de setmana se celebrava el 25è aniversari de l'escola, i diumenge hi havia una festa per a tots els alumnes. No em quedava cap altra solució que arribar a casa i posar-me a escriure sense parar fins diumenge a l'hora d'anar a la festa. Uf, quin dia!